



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4234/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босилковића, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Никола Мрвошевић и Зорица Коларевић адвокати из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова – Полицијска управа Ужице, Полицијска станица Пожега, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 327/19 од 12.03.2019. године, у седници већа 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 327/19 од 12.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 327/19 од 12.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 226/18 од 13.11.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за период од 02.03.2015. године до 02.03.2018. године на име неисплаћене накнаде за прековремени рад, исплати укупан износ од 42.325,26 динара, и то појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом на сваки износ почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на основу неисплаћене накнаде за ноћни рад за исти период исплати укупан износ од 6.669,72 динара, и то појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом на сваки износ почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 46.185,79 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 327/19 од 12.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П1 226/18 од 13.11.2018. године у првом и трећем

ставу изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Пожеги П1 226/18 од 13.11.2018. године у ставу другом и четвртом изреке и предмет у том делу враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је путем законског заступника благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини неисплаћеног додатка на плату тужиоца за прековремени рад, што представља ванредно радно ангажовање тужиоца. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде нижестепени судови су одлучили правилном применом материјалног права и у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима у идентичним чињенично-правним ситуацијама, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Такође, битне повреде одредаба парничног поступка на које се тужена у ревизији позива, нису прописане као разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, која се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијаног дела износи 42.326,26 динара, што је очигледно ниже од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (05.03.2018. године) и дан њеног

преиначења (04.10.2018. године), због чега је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић